

אכילה ומעין מה שהילקו החוט' בחולין ד"ה ד"ה לויקים גבי
 אין הקב"ה מביא תקלה ע"י לויקים אבל שאר איסורים לא
 ילפינן מחלב ויש קצת ראייה לזה ממ"ס הרמב"ם בפ"א מה'
 חמץ דאוכל חמץ בכ"ס אסור מרמזיב לא יאכל נר' דמקום
 ללא קתיב אכילה אינו אסור מר"ת וכו' מדברי ה"ה הם
 סב' דק"ל כר"י והוא כלל לכל איסורי טאכל נראה דאיסורים
 דלאו איסור אכילה הם אינו אסור מר"ת וכן נראה מדברי
 הר"ם בתוספותיו על השמ"ג בה' חמץ שבי' בדעת הר"מ
 ושמ"ג דת"ל דאכילה כל שהוא משמע ואתי הלכה לשיטתו כזית
 לענין טעם מלק' וכתב אבל איסור קרא בקראי קאי ע"ס י
 נראה מדבריו דחזי שיעור נפקא ליה מהמשמעות אכילה דכ"ס
 משמע אלא דלשונאין אתי הלבנתו ומפיק ליה מהמשמעות
 אבל בשב' דתיב לא משמע מלאכה שכלל בו ט"ל מלאכה
 וקיים להו לרבנן שיעורם היינו בין לענין טעם ואיסור כך
 ים לפר' בדברי הר"ם

הן אמת מדברי הר"ם אחרי המח' תמוהים בעיני שהרי
 בדוכתיה טובא מתבאר דמשמע' אכילה הוי בכז'י
 הפך דבריו ובחולין דפ"ו אמרינן אכלו ואין בו כזית חייב ר"י
 אומר ער סיהיה בו כזית מ"ט דרבנן בריה בפני טמא' היא
 ור"י אכילה כתיבה ביה ורבנן הדיא אכילה דכי אית ד' וה'
 נתיים ואכיל מנייהו חייב הרי דלכ"ע אין אכילה פחותה
 מכזית וגם דק"ב אמרינן דבר מן החי כדכ' כזית מ"ט
 אכילה כתיב ביה ופס"י ואין אכילה פחותה מכז'י גם במשילה
 דיו' אמרינן אכיל' סריבס בעי כזית מאי טעמא אכילה כתי'
 בגו' ובדמיר דל"ח אמרינן כיון דכתי' וענבים לחים ויביא' לא
 יאכל מה אכילה כז'י אף שאר איסורים בכזית *

ולכא' דברי הר"ם ל"ל דעכ"פ קשה בהגן סוגי דתשנ'
 דכל שיעור אכילה בכז'י לעונשין מהמשמעות דקרא
 דכתיב אכילה כזיק ואילו במקרה דר' ובשאר דוכתי' אציק
 ה"ס דשיעורים לא כתיב כלל והלבנתו ניגו' כי ע"כ נראה
 לע"ד ע"פ מ"ס ביומא ד"פ כל השיעורים בכז'י חוץ מטומא'
 אוכלים קשינה הכתוב במשמען וקינו חכמים בשיעורם וראיה
 לדבר יום הכפורים ולכאורה קשה דמאי כולי האי והרי כל
 השיעורים הלכה למ"ס הם ע"כ וזרין לומ' דהלכה היה בכלל
 ש"ס איסורים בכזית ויש בכחכות' אבל לא נסתמו' בראיה
 איסורם הם בכז'י ומקרא הדבר לחכמים והם ראו דרו' איסורי'
 בכז'י כמ"ס בשוכה דר' ובי"ה דלא סת' ביה אכילה כי אם
 תשנו אינו בכז'י כיון דשני קרא ואי לאו דשני קרא לא הוו
 ידעי רבנן לאוקמי שיעור ככתוב' בשיעור יה"פ אבל אה"כ
 דעיקר שיעורים אלו הל"מ הם ועל כן בכל הגן סוגי מ"ס
 אכילה כתיב' ביה היינו דכ"ס מורו ברוב איסורים דכתיב אכילה
 דהוי בכז'י וס"מ דשיעור כז'י קאי למקום דכתיב אכילה מה
 שאין כן היבא דשני קרא וכו' בהגן איסורי כיון דכתי' בהו
 נמי לשון אכילה מינה דשיעור כז'י הבא בהלכה גם עליהם
 קאי דלכ"ח הוה משני בהו קרא כי היכי דשני ביה הכפורה'
 דלא כתיב ביה אכילה כי היכי דנדרש על ידי יי' וזה לתת
 לו שיעור אחר וזוין דלא שני בהו קרא מינה דהלמ' ברוב
 איסורי אכילה הם בכז'י קאי גם בהג' אבל אה"כ דבכולם אי
 לאו הלכ' לא הוה מחייבין בכל האיסורי' בכז'י דתת' אכילה
 בכל שהוא משמע והלבנתו הוא דאפקיה לקרא מהמשמעות
 כי על פי דברי הר"ם הנה מקום ליתב מ"ס הרמב"ם בפ'
 ט' מה' תלכים ה"ו וכן חייב על אבר מן החי ועל בשר מן
 החי בכל שהוא שלא ניתנו השיעורים אלא לישראל בלבד
 ומרן כ"מ לא הראה לנו מקום דין זה ואדרבא קשה על
 דבריו שהרי במנהגין אמרינן ליכא מידי דלישראל שרי ולגוי
 אסיר וס' בהג' ע' הקאמו מוטו' משה פרוטה ותיורו דהתם
 היינו נשמע דלאו בני מחילה גינהו ולדברי רבינו קשה הרי

אבר מן החי דגוי בכל שהוא וישראל בכז'י וי"ל דמ"מ למאי
 דק"ל כר"י דחזי שיעור אסור מן התורה נמלא גס לישראל
 אסיר וכו' חילקו התוס' ס' ב"ה ליכא ע"ס אך עכ"פ קשה
 עליו דבחולין דק"ב אסור אבר מן החי דריק בזימ"ט אכיל'
 כתיב ביה והרי כתיב אכילה בכז'י נח הוה דכתיב ואם כן
 הו"ל להפריך גם בכז'י כז'י

ואחר החיפוש ראיתי למרן החכ"כ בי"ד פ"א ס"ב הנהגת
 הטור אות ב' שהקשה בדברי הר"ם במז"ל כן ומה
 שיכתב לזה אחרי המחילה אינו נכון כאשר יראה המעיין אך
 למה שכתבאר דקדו דברי הרמב"ם שהרי אכילה כל שהוא
 משמע וכי ק"ל דבעי כזית היינו מכא הולכה ש"ס איסורי'
 בכזית ויש פככות' וק"ל לרבנן דבהגן דתיב בהו אכילה
 בעי כזית ובי"ה ככחוצת וכן שאר השיעורים כל חד לפי
 ענינו ואם כן אבר מן החי דכתי' ביה אכילה לבני נח בכל
 שהוא משמע והרי הלכה למ"מ לא שייך בכז'י נח דלא ניתנו
 הלכות כי אם כשני וקודם לכן היו חייבין בכ"ס ואף לאחר
 סניגיה ד"ה לא ניתנו כי אם לישראל ולא לגוי וכו' התוס'
 בדמיר דס"א ב"ה ואימא דהלכה לא ככזית כי אם לישראל
 ע"ס וכן מתבאר בדברי הרמב"ם במ"ס שלא ניתנו השיעורים
 אלא לישראל * ודברי הר"ם אלוהם ראיה גמורה לדברי
 הר"ם הנזכרים

אך את זה קשה שריין בדברי הר"ם אלו דאי בני נח
 חייב בכ"ס דאכילה בכ"ס משמע והלכה לא ככזית לבני
 גוי א"כ תיקי' לר"ל דס"ל דחזי שיעור מותר מר"ת הרי
 ליכא מידי דלישראל שרי ולגוי אסור דלדידה לא שייך לשנוי
 דמ"מ אסיר כיון דלדידה שרי מל"ס חזי' שרי דרבנן לא חסי'
 לענין זה דא"כ מנ"ל לזה ולזה מה"ט נאמרה איתא דלגוי
 נאמרה ולישראל אסיר מדבריהם ועוד דא"כ מאי ק"ל מפתח'
 משה פרוטה דעכ"פ אסיר גם בפחות משה פרוטה גם
 לישראל מדבריהם כי ע"כ ע"כ דפי שייך לשנוי היינו בליאור
 תורא' ש' שלא יהיה חייב עליו וכו' לר"ל היר כי קושיין
 דליכא מידי כו' ועל כרחו לומר לר"ל תם בכז'י נח אינו
 חייב כי אם בכזית וא"כ תימא הוא על כ"מ היכן ראה דר"י
 חלק עליו בזה דחייב בכל שהוא שפסק כן ואין זה כי אם
 בדברי נביאות

ואחר היבוא נראה לי ליתב דבריו במה שראיתי להתוס'
 בחולין דל"ל שהקשו מעין זה לר"ם דס"ל דאבר
 מן החי לישראל אינו טהור כי אם צבהמה הטעמה בלבד
 ואם כן מקמי הרי אבר מן החי דעופות וחיה העופורים
 דלישראל שרי ולגוי אסיר ותיורו דמ"מ אסור לישראל מאס'
 עשה דחגיגה דאע"ג דלגוי אסיר במשהו בשר גזי' וישראל
 לא מתערב כי אם בכזית בשר הא אסור ר"י חזי שיעור אסור
 מן התורה ולר"ל דאמר מותר מדין תורה דלמא לית ליה
 הק כלל אלא ס"ל כמ"ד הבא אין מזמנים כותים על בני
 מעשים את"ר הרי שכתבו דר"ל עכ"פ מוכרח דלית ליה האי
 כלל דליכא מידי וגם ראיתי בש"ט כ"י להמאירי בסקנהדרין
 דנ"ט שכתב גם בשם תוספי הרא"ס ככל דברי התוס' הללו
 דר"ל לית ליה הק כלל ותו ל"ק בדברי הר"ם ש"ל שגם הר"ם
 הכריח בדבריהם דר"ל לית ליה הק כלל ואם כן שפיר יא'
 לומר גם לר"ל כנ"כ חייב בכ"ס ולישראל שרי

אי נמי יא' לומר במה שהקשה הר' משנה לחך בפ"א מה'
 חמץ בדברי הרא"ם אלו ממ"ס שם ביומא ור"ל אמ' מות'
 מר"ת אכילה א"מ רחמנא וליכא והרי אכילה כ"ס משמע
 לדברי הר"ם עוד תמה עליו ממ"ס שם בפ"א דיומא מפני
 מה לא נאמרה אזהרה בעניני מאס' דלא אפשר היכי נכתוב
 נכתוב רחמנא לא תאכל אכילה בכזית משמע הרי רפשיט לית
 דאכילה בכזית משמע הפך דברי הרא"ם וז' ועוד דאי אפי'
 72